

Ef 6,10-17

Boží zbroj

1. čtení:

kázání: Ef 6,10-17

Bratři a sestry,

to je síla, co? Takhle, když se to čte v Bibli, máme to nějak vyzávorkované. No jo, to je přece Bible. Ale zkuste si to říci, vyslovit, zkuste to říci někomu jinému. Já vedu boj proti d'áblovi, proti mocnostem a silám zla, proti nadzemským nepřátelům, duchům zla a démonům. Co tyhle slova ve vás vyvolávají? Úsměv nebo strach. Úsměv, protože já přece nevěřím na nějaký bubáky, rohatý a demony. Strach – cože? Oni ti bubáci a démoni a satanáši fakt existují? A jak vypadají? A mám nosit na krku křížek a doma mít rozvěšený česnek a radši zásobárnu svěcené vody? To sice používají katolíci ale jestli existují démoni, mohla by se hodit. Napadá mě, že by stálo za to mít třeba u sebe vždycky vodní pistol nabitou svěcenou vodou. Viděl jsem to v několika filmech.

Teď vážně. O čem to tady ten apoštol Pavel mluví? Jsou to představy židovské pověřivosti před dvěma tisíci lety? Že lidé tehdy věřili na bubáky? Zatímco my ve 21. století věříme na rentgen, elektromagnetické vlnění a polovodičové součástky? Popřípadě na psychiatrické a psychologické vysvětlení těch nehezkyých věcí, které lidi dělají?

Jeden tuze moudrý člověk řekl toto: Největší vítězství, kterého d'ábel dosáhl, je, že nás přesvědčil, že neexistuje. A druhé jeho vítězství je, když nás přesvědčil, že je natolik důležitý, abychom o něj projevíli zájem. D'ábel, satan, démonské síly. To buď fascinuje nebo vyvolává úsměv. Myslím, že apoštolu Pavlovi jde o něco jiného. Protože oba tyto přístupy nakonec neřeší to důležité. A sice, zlo tady je. Otázkou má být: Co s ním? Na světě je zlo, v lidech je zlo, je v nás samotných. Dokážeme dělat a někdy děláme zlo. A ono má takovou zvláštní moc. Po nějaké době jakoby začne žít vlastním životem. A už není jen součet toho špatného, co lidé dělají. Najednou se z toho stane něco nadosobního. Jde o jakési tajemství zla. Asi nejlepším příkladem je pomluva. To znáte všichni. Někoho pomluvíte. A ono to jakoby ožije, začne se to množit a dokáže to zničit život. Dokáže to rozbít vztahy a společenství. Na začátku je pomluva a na konci rozvod a děti, které si mají vybrat, jestli chtějí žít s maminkou nebo s tatínkem. Víte, co to znamená d'ábel? Je to řecky. A znamená to mimo jiné pomlouváč. Zkusme zapomenout na obrazy, filmy a představy d'áblů. Mnohem užitečnější je začít přemýšlet o pomluvách. A nenávisti, zoufalství, zmaru, zkáze. Tohle všechno je zlo, které dokáže jakoby ožít. A začne být silnější než člověk. Stane se z toho Zlo s velkým Z. Myslím, že o tohle Pavlovi jde.

Pak je tu druhý obraz, boj. Bitva, válka. My křesťané jako vojáci. Seřazení, vyzbrojení a pochodující v jednom rytmu do boje. Tahle představa mi nahání mnohem větší hrůzu než ti d'ábové, bubáci a satanáši. Už před sebou vidím zfanatizované věřící, jak jdou páchat dobro a likvidovat všechny, kteří se k nim nechtějí přidat. Věřící lidé jako armáda, jako vojáci. Brrr, to fakt ne.

Obojí to ale zní zajímavě, co? D'ábel a mocnosti zla na jedné straně a na druhé straně armáda a bitva a boj. To pak slova jako Pravda, Spravedlnost, Pokoj, Víra a Boží slovo... Jo, to známe, to je trochu nuda, ne? Jenže tady to právě začíná být doopravdy zajímavé. Předstevte si armádu, skutečnou armádu, jak ji znáte z televize. A místo obrněných vozů a tanků kulometů a snajprů si představte, že s sebou mají jenom pravdu, spravedlnost, pokoj, důvěru a Boží promluvení. Pro mě až teď ty obrazy začínají být zajímavé. Protože až teď jde opravdu o to, co můžu dělat s tím, že tady navěť, v lidech i ve mně je zlo. A já zlo nechci.

Ještě než začneme přemýšlet o té plné Boží zbroji, je tu jedna důležitá věc. Svou sílu hledejte u Pána Boha, v jeho veliké moci. Chceme se pustit do boje se zlem? Tak se nemusíme bát. Není to jenom na nás, na tom, jak moc dokážeme být dobří a spravedliví. Celá ta výzbroj, dokonce i naše síla k tomu boji, to nemá být naše. To nemají být naše výkony. To nezáleží jenom na našich schopnostech. Je to Boží věc. Jsou to jeho dary a jeho síla. Ne naše dokonalost. Díky Bohu, já totiž moc dokanlý nejsem. Ani moc silný ve víře a pravdě a pokoji. Ale doufám, že Bůh je. (Všechny ty věci, Pravda, Spravedlnost, Spása, všechny tyhle věci potřebují garanta. Někoho vyššího, kdo za nimi stojí. Jinak nejsou)

A pak tu tedy máme tu výzbroj, to, s čím teda máme zacházet, když nás to zlo začne štvát a chceme s ním začít

bojovat. A je zajímavé, že až na jedinou věc, jsou to všechno obranné prostředky. Tou jedinou útočnou zbraní je meč Ducha, kterým je Boží slovo. Ne veršičky z Bible, kterýma bychom umlátili člověka. Ale Boží promluvení, Boží slovo do dané situace. To je, co? Máme v té zbroji jedinou skutečnou zbraň a tu teda naprosto nemáme ve své moci. Je to Boží promluvení. Ten zbytek, to jsou věci na obranu. Tvým úkolem není na někoho útočit, někoho zlikvidovat. Tvým cílem je bránit dobro.

Co mě k tomuhle vede. Když se řekne boj, napadne mě IS, nebo Rusko na Ukrajině. A to je přece jenom docela daleko. Mě napadne prezident a ti jeho posluhovači. Jenže to jsou lidé. Ten náš boj proti zlu nemáme vést proti lidem. Ne proti těm vojákům se samopalama ani proti tomu starému divňousovi na hradě a jeho srandovním společníkům. I když bych někdy docela rád. Ano, musím bojovat s nenávisť vůči těm lidem. A o to právě jde. Nenávist vůči člověku, to je jen další zlo. Dobro nepotřebuje k vítězství nad zlem moji nenávist. Ale potřebuje moji odvahu stát v prabdě, Nespravedlnost nepotřebuje moji zlobu. Potřebuje, abych se já dokázal podvolit spravedlnosti a činit spravedlnost. To je v Bibli taková věčná hádanka, na kterou musím znovu a znovu hledat odpověď. Znovu a znovu hledat řešení. Že totiž spravedlnost je milosrdenství. Proti našeptávání zla, že stejně nic nedokážu a su k ničemu, příliš malej, slabej, blbej a škaredej, proti tomuhle se mám odvážit důvěřovat tomu, který mě miluje. Důvěřovat tomu, že jsem hoděn Boží lásky, protože Bůh mě tu chce. A že hoděn Boží lásky je i ten, kterého nemusím.